

מרוץ הצב והארנב

(נקצת אחרת)

סיפר סבא יחנן

על פי ציורים של
יאנאקי סורייאראצ'י

אתם בוודאי זוכרים את המרוץ
המפורסם בין הארנב והצב. איך
הארנב היהיר נרדם בדרך והתעורר
רק כשהצב הגיע כבר למטרה?
ובכן יש לזה גם המשך. כי הארנב למד
לקח ולא התגאה יותר לא במהירות
ריצתו ולא באורך אוזניו. הוא אפילו
התיידד עם הצב אחרי המרוץ ולעתים
קרובות הם שיחקו יחד.

אבל יום אחד אמר הצב לארנב "בוא
ונעשה מרוץ כמו פעם. אני הולך
לאחרונה לאט מדי ומשמין מאוד. טוב
יהיה לי לרוץ קצת אחריך."
"אבל זכור" ענה הארנב "הפעם כבר
לא אירדם בדרך. אין לך סיכוי לנצח
אותי."
"לא חשוב" אמר הצב "העיקר שנרוץ
שנינו, ובלי ציבור שיסתכל עלינו."

נעמדו שניהם על קו ההתחלה והצב
קרא "אחד.. שתיים.. שלוש.. רוצו!"
והתחיל ללכת.

רץ הארנב בשביל, ורק אבק התרומם
אחריו. אבל אחרי רגע נעצר והביט
אחורה.

מרחוק ראה את הצב איך הוא צועד
בצעדים כבדים ונראה מתנשם כבדות.

"לא נעים להשאיר כך את החבר
הטוב. הבה נעשה משהו" חשב.

הוא רץ חזרה, לקח את הצב תחת
זרועו ואמר "עכשיו נרוץ ביחד."
הצב היה כבר עייף ושמח מאוד על
העזרה.

אבל פתאום שני החברים נעצרו. על
השביל המוביל למטרה שלהם ראו
נמר גדול ישן.
"מה נעשה עכשיו?" חשבו. "אין
ברירה, צריך לחזור. לא נוכל לסיים
את המרוץ" אמר הארנב.

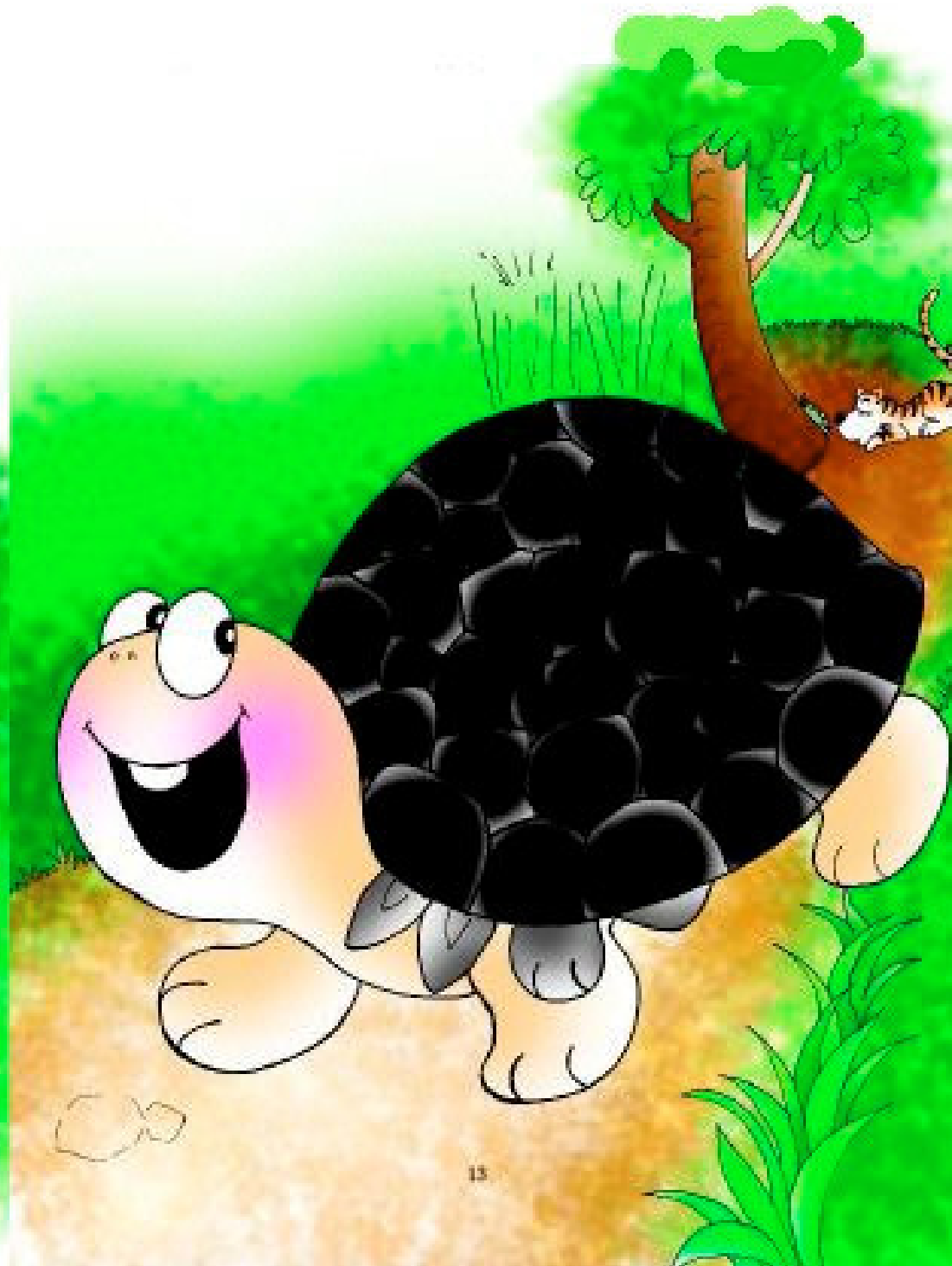

"דווקא כן" ענה הצב "בוא, כנס תחת
שריון שלי ותראה שנוכל לעבור
בשלום."
נכנס הארנב תחת שריונו של צב, וזה
המשיך בדרכו.

ראה אותו הנמר ואמר "איזה יופי. אני
דווקא זקוק לארוחת בוקר טובה." אבל
אחרי שמישש את שריונו של הצב
הוסיף "לא! זה קשה מדי. לא בשביל
השיניים הזקנות שלי. אחפש לי איזה
ארנב צעיר לארוחה שלי." ונתן לצב
להמשיך בדרכו.

הלך הצב עוד כברת דרך וכשהתרחק
מהנמר יצא הארנב ממחבואו תחת
השריון.
עכשיו הוא לקח את הצב שוב תחת
זרועו והמשיך לרוץ אתו יחד.

שני הידידים הגיעו בשלום אל המטרה
שלהם.
"שוב ניצחת אותי" אמר הארנב
"בלעדיך לא הייתי יכול להגיע אל סוף
המרוץ."